

[Korsgaard.]

Med Hensyn til de Bemærkninger, som den højtærede Indenrigsminister gjorde, skal jeg sige, at jeg vedblivende ikke kan forstaa, at Indenrigsministeriet ikke vil se det som sin Opgave at passe paa, at bestaaende Skatteregler overholdes. Jeg kan ikke forstaa, at man ligefrem skal have Klager, naar ingen dog vil benægte, at de kommunale Skattemyndigheder i ikke faa Tilfælde handler helt anderledes, end de burde handle efter bestaaende Lov.

Hvad angaar Refusionen i Forbindelse med den sociale Lovgivning; vil Ministeren jo mene, at dette ingen Forbindelse har med den Erhvervsbeskatning, vi bør indføre her. Det er mig uforstaaeligt, at man kan mene noget saadant; at man kan sige det, er en Sag for sig, men jeg har svært ved at tro, at man virkelig kan mene det. Thi det er jo klart, at hvis f. Eks. Frederiksberg kommer af med et meget anseligt Beløb paa Grund af denne Foranstaltning og København heraf faar en væsentlig Del, saa vil der finde en vis Udligning Sted herigennem, og det er jo netop Udligning, man vil tilstræbe.

Jeg skal ikke gentage min Modstand mod at forhøje Skatteskalaen, ej heller mod at forhøje Aktieselskabsbeskatningen — dér bliver hver jo rimeligvis ved sit.

Det afgørende i Forslaget er Erhvervsbeskatningen, og jeg gentager, at jeg betragter ikke den Behandling, dette Forslag har faaet, som en Realitetsbehandling. Om Erhvervsbeskatningen siger den højtærede Minister, at den, vi har, er helt umulig — saadan synes jeg da, man har Lov til at opfatte Ministerens Udtalelser. Men det kan jeg ingenlunde erkende. Man kan jo altid drøfte, hvorvidt en Ting, man har, ikke kunde være bedre. Men at den Erhvervsbeskatning, vi har, skulde være helt umulig, kan jeg aldeles ikke erkende. Naar Skatteprocenterne ikke er alt for voldsomt forskellige, kommer der stort set en Udligning, der egentlig ikke kan indvendes meget imod, efter de Regler vi har; men saa bliver jo Spørgsmaalet, om det, man vil sætte i Stedet, i Virkeligheden vilde være bedre end det, man har.

Og her virker det en lille Smule komisk paa mig, at Ministeren siger, at naar et Udvalg har behandlet en Sag saa grundigt, som det Udvalg, der har været nedsat, har behandlet det foreliggende Spørgsmaal, og naar Ministeriet, endda med en ganske fortrinlig Minister i Spidsen — jeg mener: fortrinlig efter Ministerens Opfattelse — har givet Udvalgets Indstilling sin Tilslut-

ning, kan man da ikke tvivle om, at saa er det et fortrinligt Værk.

Ja, hvem der dog havde den Autoritetstro, som den højtærede Minister har! Ministerens Autoritetstro er dog vel af ret ny Dato; men det hænder jo ikke saa sjældent, at de sidste Dages troende er de stærkeste i Troen, og jeg maa vist i denne Forbindelse henregne den højtærede Minister til de sidste Dages troende, for hans Autoritetstro har i Sandhed ikke tidligere været saa voldsom. Jeg vil sige til den højtærede Minister: Hold Maade baade til den ene og den anden Side! Hold altsaa Maade med denne overordentlige Tillid til, at hvad man selv gør, er rigtigt! Naturligvis, man skal heller ikke gaa ud fra, at det, man selv gør, er forkert; men man skulde kunne tænke sig Muligheden af, at der er noget rigtigt baade i det ene og i det andet.

Jeg vil hævde, at det foreliggende Forslag ikke er helt daarligt. Der er matematisk set virkelig gode Tanker i det; men i Praksis vil det virke stærkt over for visse Skatteydere og forandre et Princip, som man til en vis Grad har i Kraft af den bestaaende Ordning, og som jeg tror er et rigtigt Princip, nemlig at en vis Del af Indtægten er fritaget for Erhvervsbeskatning. Man maa ikke i Forbindelse med Erhvervsbeskatningen glemme, at man bør ikke tilrettelægge Forholdene saadan, at de i for høj Grad opfordrer til ikke at foretage en Udflytning, som af Beboelsesgrunde i øvrigt maaske var naturlig. Og givet er det, at enhver, der bor uden for den By, som han daglig skal til paa Grund af sit Erhverv, har visse Omkostninger ved at skulle tage fra den ene Kommune til den anden, og der er en vis Rimelighed for, at han i nogen Grad skal have Dækning for disse Omkostninger gennem en mindre Skat.

Selv om jeg ingenlunde vil sige, at alt, hvad der findes i dette Forslag om Erhvervs-skat, er daarligt, er Lovforslaget altsaa efter mine Begreber heller ikke saa voldsom godt, at man ikke godt kunde lave noget om paa det, og jeg gentager da, at jeg haaber, man kommer til en Realitetsbehandling næste Aar.

Hvad endelig angaar Klokkerne, der ringede over Frederiksberg, mindes jeg en Komædie, der engang gik paa Casino — den har maaske ogsaa gaaet paa andre Teatre —, hvori det hed: Corneilles Klokker lyde skal engang, og det var noget meget betydningsfuldt, naar de kom til at lyde. Men mon det dog ikke her ligesom dér mere er Komædie end Realitet? Hvad der